

Waarde Emeriti, Heeren, overig schepsels,

Waar grijze muizen roepen dat we trots mogen zijn, denkt onderstaande dat we dankbaar mogen zijn. Dankbaar voor de Heeren, dankbaar voor het College der Emeriti, maar bovenal dankbaar voor het Oudste als instituut. Want sedert 13 jaar detecteert, relativeert, corrigeert Ut Lex Omnibus Discetur de misstappen van de vereniging en haar individuele leden en domineert zij de vereniging. De waarheid is vaak hard; en hoewel dit soms op weerstand stuit, blijft Ut Lex dit u voorhouden. In de hoop dat de spiegel van de Lex menig mens tot inkeer brengt.

Laten wij het belang van de Lex niet onderschatten. De Lex onderscheidt ons van de veredelde JV's, geeft ons sturing en is een rode draad in het studentenleven. Toch is het schrijnend om te zien hoe vaak deze wet met onwaardige voeten getreden wordt. Hoe men deze wet vertrapt en bespuugt. Wat is het dan goed dat er Heeren zijn, die ons de spiegel van de wet voorhouden, kleine voetjes voor struikelen bewaren en verschaalde levens weer in goede banen leiden.

Niet alleen houden de Heeren ons de spiegel van de wet voor, ook zijn zij een voorbeeld: een voorbeeld van het ware studentenleven. Waar leden vroeg aflaffen: wie blijven er over? Waar leden alles maar met de mantel der liefde willen bedenken: wie blijven er kritisch en doortastend? Waar leden slecht gekleed op de kroeg of borrels komen, wie zijn er goed gekleed? Juist ja, de Heeren.

Andere clubjes proberen ons 'zijn' te imiteren. Ze proberen studentikoos over te komen, ze pretenderen ook de vereniging te sturen. Ik vraag u: waar zijn ze nu? Ze zijn gesmolten als sneeuw voor de zon. Ze zijn als een waterloze wolk. Het was veel geschreeuw, maar weinig wol. Ziet ons dan staan, in volle glorie. Waar clubjes te gronde zijn gericht en anderen scheuren vertonen, blijft Ut Lex Omnibus Discetur bestaan.

Relativeringsvermogen, dit is iets wat des Heeren eigen is. Dit is tevens iets wat menig civiet ontbeert. Laatst was de Primus bij een informele discussieavond over de onderliggende problemen die spelen op het dispuut. De dingen die daar genoemd werden, verbazen mij nog steeds. Civieten die blijkbaar niet weten wat hiërarchie inhoudt, mensen die humor niet begrijpen, mensen die studentikoziteit niet begrijpen. Wat voor mij het meest fascinerend en contra dicterend was, was dat veel mensen, die het predicaat 'lid' onwaardig bekleden, snel op hun tere zieltje waren getrapt, ondanks dat ze een heel klein zieltje hebben. Als we nog eens goed kijken naar al de problemen, valt op dat een gebrek aan relativeringsvermogen de onderliggende oorzaak van het merendeel van deze problemen is.

Nu is relativeringvermogen iets wat getraind en geoefend kan worden. Een simpele en veel beproefde manier om dit te ontwikkelen is de WWHD methode. Mocht u in een positie komen dat u zich gekwetst voelt, een moment dat u denkt: 'Dit kan echt niet': doe en stapje terug en bedenk What Would a Heer Do (WWHD)? Wat u zult merken is dat opmerkingen vaak niet kwetsend zijn en u vaker om grappen kunnen lachen. Niet alleen bevordert dit uw relativeringsvermogen, het maakt uw gehele miserabele leventje eenvoudiger.

Ik hoop dat u dit leest en beseft: 'Ik ben dankbaar, dankbaar voor het Oudste, dankbaar dat de Heeren er zijn voor mij: adderengebroedsel, een grijze muis, een witgepleisterd graf.' Ja, het is ons gegeven, maar dit weerhoudt ons niet om te pogen dit ook aan u door te geven. Emeriti, tot slot speciaal nog een woord voor u. Op uw schouders mogen wij staan en onder uw toezien oog mogen wij leven. En daar zijn de Heeren U dankbaar voor. Ut Lex Vivat!

Minzame knik,

Heer Kriekaard

Primus inter Pares

G.C.S.H. Ut Lex Omnibus Discetur